

de brug af psykofarmaka, bæltefiksering eller andre rene nødforanstaltninger.

Men det forholder sig sådan, at antallet af læger pr. 100 patienter (eller senge) på psykiatriske hospitaler og afdelinger er under en tredjedel af, hvad det er for sygehusvæsenet i øvrigt! Nemlig pr. 1. maj 1982: (a)

7,8 læger pr. 100 senge på psykiatriske institutioner.

25,0 læger pr. 100 senge i resten af sygehussektoren (a).

Det kompenseres vel at mærke *ikke* ved større normeringer for andre personalegruppers vedkommende, hvor tallene (1978) var:

16,5 sygeplejersker pr. 100 senge på psykiatriske institutioner.

43,4 sygeplejersker pr. 100 senge på øvrige sygehusafdelinger.

For alt øvrigt personale:

91,4 øvrige personer pr. 100 senge på psykiatriske institutioner.

162,0 øvrige personer pr. 100 senge på øvrige sygehusafdelinger (g).

Normeringerne er generelt blevet højere i alle

dele af sygehussektoren i takt med arbejdstidsnedsættelse, ferieforlængelse m.v. Men undernormeringen på psykiatriske institutioner i forhold til resten af sygehussektoren har stort set holdt sig uændret gennem de sidste 25 år!

I diskussionen om sindslidendes vilkår er disse normeringsproblemer højest vedkommende. Der er som omtalt sammenhæng mellem personalemangel og tvangsforanstaltninger såsom anbringelse på lukket afdeling, tvangsmedicinering og bæltefiksering. Derudover vil personalemangel formentlig i almindelighed betyde ringere behandlingsmulighed og større risiko for tilbagefald. Men allerede forbedringen af de psykiatriske patienters retsstilling forudsætter en vis personaleforøgelse. Derfor er dette punkt taget med i beslutningsforslaget.

At dømme efter forespørgselsdebatten om sindslidendes vilkår den 3. februar 1983 synes der at være enighed mellem alle partier om, at disse vilkår skal forbedres, og at det i hvert fald ikke kan godtages, at sindslidende skal udsættes for tvangsforanstaltninger såsom anbringelse på lukket afdeling, tvangsmedicinering eller fiksering, som *alene* er nødvendiggjort af personalemangel.